

Çaresizliğin Yankısı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Mayıs 2014

Bitmez bilmez güdü: Yaşamak, ayakta ve hayatta kalmak adına vuku bulan çırpınışlarımız ve beklenen sonu geciktirmek adına verdiğimiz mücadele.

Ölüm kadar kabul edilemez bir diğer gerçek ise yaşarken gömdüklerimiz, manen terk edilmişliğin yadsınamaz acısı...

Kimimizin kara toprak niyetine kalbimize gömdüğümüz aşkı. Kimimizin ezeli bir dostumuzu sonsuza kadar yitirmesi gibi.

Ve her ne ya da her kim ise yokluğu acı veren...

Perspektif o denli geniş ve bir o kadar kabul edilemez ki. Boyutu ve yarattığı yıkım ise sonsuz ve tarifi imkânsız.

Ölümün türevleri ne olursa olsun insanlığın kaçınılmazı. Açık bir dille ifade etmek gerekirse; sonun başlangıcı ve müphem dolu koca bir kara delik.

Geride kalan için ise uğurladığı vazgeçilmeziyle olan birlikteliğinin son noktası.

Ya çaresizlik denen... Biz fanilerin asla içinden çıkamadığı dipsiz bir uçurum.

Çaresizlik hepimizin sayısız kere yaşamış olduğu ve yaşama ihtimalinin bulunduğu kaçınılmaz bir gerçek iken boyutu ve muhteiyatı her birimiz açısından farklılık arz edebilir.

Ateş hep düştüğü yeri yakmıştır. Hem de öylesine yakar ki kavurur, küle çevirir. Çaresiz hastalıklardan tutunuz da zamanı tahminsiz ölüm eşliğinde verdiğimiz kayıplarımız. İşte tam da bu noktada kelimeler birer birer buharlaşır. Yaşayan yaşadığı acıyla kalır ve terk edilir kifayetsizliğinin esaretine.

Hiçbir acının bir diğeri ile kıyası asla söz konusu olamaz. Sonuçta ne varsa kaderde o yaşanır ama kişi bilir yaşadığını.

Bunun sayısız örnekleri ile defalarca karşılaşıyoruz. Bunun son örneği dün yaşanan bir kaza neticesi gözler önüne serildi televizyon ekranlarında.

İmkansızlıklar neticesinde mevsimsel işçi olarak çalışan bir grup tarım emekçisi ve hazin sonları...

Geçirdikleri trafik kazası neticesinde ortaya çıkan bilanço: Sayısız yaralı ve ebediyete intikal eden iki talihsiz vatandaş...

Hangi birine yanar yürek; gidenlere mi yaralananlara mı yoksa geride bıraktıkları acı ile kavrulanlara mı?

Bunlara odaklanmışken yerde çömelmiş ve acı içinde kıvranan bir kadına yöneldi kamera. Yanı başındaki ceset torbasının yanına kıvrılmış ve acı içinde ağlıyordu. Ölen eşi idi yerde cansız yatan. İçim sızım sızım sızlarken onun acısı ve çaresizliği ise her yerinden akıyordu.

Geçirilen kaza neticesi o da yaralanmıştı ama yüreğinin acısı çoktan bastırmıştı yaralarını. İçindeki yarayı tahmin etmemek ne mümkün...

Elleri böğründe yana yakıla ağlarken son bir defa görmek istedi kocasının yüzünü ve dokunmak istedi son bir defa onun soğuk bedenine. Belki de onu geri getirecekti dokunuşu. Belki de zihnine kazıyacaktı sonsuza kadar onun yürek burkan son bakışını.

Kan revan içinde olması bir yana umurunda bile değildi vücudundaki hasar. O zaten alacağı yarayı almıştı.

Ekmek parası kazanmak için memleketlerinden kopup gelmiş bir avuç insanın yaşadığı ve yaşattığı dram...

Çaresizlik diz boyu...

İnsanlığımdan utandım, en az o kadın kadar ben de kazıdım zihnime yansıyan görüntüyü utancın ve acının nezaretinde.

Jandarmanın müdahalesiyle güç bela uzaklaştırıldı kadın olay mahallinden.

Ya akli ya ruhu; onlar ebediyete kadar kaldı esaretinde o görüntünün.

Nasıl bir kifayetsizlik... Nasıl bir ayıp... Nasıl bir insanlık ve nasıl bir kader...

Son bir gayretle kalkıp yürüdü bir yandan da dönüp dönüp bakıyordu geride bıraktığı ve yüreğinde yaşattığı yığıdine, evinin ve ailesinin direğine.

Bir kayıp verirken insanlık dünyaya gözünü açan bir bebek. Sirkülasyonun hiç ivmesini azaltmadığı ama acıların da eşlik ettiği bir döngü kısaca.

Ölüm gerçeğini göz ardı eder dururuz ve bitmek bilmez sızlanmalarımız ve şikâyetlerimiz ile idame ettiririz yaşamlarımızı sanki hiç ölmeyecekmişiz gibi.

Ne değiştirmeye gücümüz yetiyor ne de acıları dindirmeye. Biz mücadelemizi sürdürürken kader sayısız oyun ve acı tatlı sürprizle bekliyor köşe başında.

Hayat dediğimiz nedir ki?

Bir hiçlik mi yoksa aşırı anlam yüklediğimiz bir rüya mı?

Ama gerçek olan şu var ki; eninde sonunda her güzel şeyin sonu olduğu gibi hepimizin rüyası er ya da geç sona erecek.

Yeter ki uzun ve hayırlı bir ömür nasip edilmiş olsun bizlere.